

Новите тирани на Европа Ричард Ран

Представете си клуб, в който членовете на отборите по волейбол обичат да пийват и да хапват повече отколкото да се упражняват и в резултат на това са много дебели и не са във форма.

Клубът решава да увеличи броя на членовете си и да включи група хора, които съвсем наскоро са станали независими от тиранични родители и сега работят здраво за подобряване на състоянието си. Новодошлите желаят да се присъединят към отборите по волейбол.

Досегашните играчи казват на новите: “Не е честно, защото вие сте по-слаби и по-енергични отколкото сме ние и следователно вие трябва да си сложите колан с тежести, за да станете толкова бавни, колкото сме ние.”

В горния пример заменете дебелите играчи с Франция и Германия, а здраво работещите по-тънки играчи с десетте нови членове на Европейския съюз и ще започнете да разбирате потисничеството над нова Европа.

Повечето европейски страни постигнаха бърз икономически растеж в периода между втората световна война и 80-те години на 20 век. Германия беше считана за икономическо чудо, защото след военната разруха тя достигна най-високо равнище на доходите на глава от населението в Европа.

Чудото се получи чрез премахване на контрола над цените, установяването на стабилни пари, избягването на репресивни данъци и регулации и възприемането на върховенство на закона. Вече постигнали просперитет, французите и германците, както и някои от съседите им, започнаха да повишават данъците си, за да преразпределят доходите и се развиха като безсмислени регулативни държави. Резултатът от това лесно се предвижда и той е, че икономическият растеж в Германия и Франция почти спря, като в Германия днес равнището на дохода на човек от населението е малко по-ниско от средното за ЕС преди разширяването.

Тъй като източно- и централноевропейските страни страдаха от комунизма четири десетилетия, равнището на реалните им доходи е средно 47% от това на страните от ЕС.

Осем от тези страни (плюс Малта и Кипър) влязоха в ЕС на 1 май. За да настигнат останалите, тези нови членки се нуждаят от конкурентни предимства спрямо старите, така че да могат да привлекат необходимите им чуждестранни инвестиции и да стимулират производителните стопански дейности. Тези предимства могат да са във вид на по-ниски данъци, по-малко икономически регулации и по-силна мобилност на труда.

Но затова пък бюрократите от стария ЕС се опитват да разширят регулациите на пазара на труда в ЕС за новите членки, които да направят почти невъзможно уволнението на непроизводителни работници. Тези регулации доведоха ЕС до нисък растеж на работните места в частния сектор през последните две десетилетия и до много висока безработица.

Обаче, едновременно с това, тези бюрократи от “стара” Европа заявяват, че са разтревожени от прилива на работници от новите страни-членки. Европейските бюрократи в Брюксел изглежда, че не могат да схванат очевидното – че най-добрият начин за един унгарец да остане в Унгария вместо да се премести в Берлин в търсене на работа е да му се позволи да си намери добра работа в Будапеща. Вместо това политиците от “стара” Европа продължават да се опитват да наложат по-високи данъци и по-големи регулации в Унгария, които могат само да убият растежа на работните

места, да оставят унгарците относително бедни и по този начин да насърчат бягството на работниците към страни с по-високи заплати.

Бившите комунистически страни силно намалиха данъчните си ставки, за да станат по-конкурентни в международен аспект. В резултат на това те растат много по-бързо от повечето страни от ЕС – т.е. те ги настигат, каквато точно е целта им. Вместо да аплодират това французите и германците се опитват да го спрат.

Германският канцлер Герхард Шрьодер наскоро поиска от новите членки да приемат минимално равнище на данъците (т.е. колан с тежести). Германците и французите твърдят, че търсят “данъчна хармонизация” вместо “унищожителната данъчна конкуренция”.

Разбира се, в реалния свят данъчната конкуренция е силно желана, защото принуждава правителствата да действат по-ефективно и защитава както джобовете, така и свободата на данъкоплатците. Аргументът срещу данъчната конкуренция е еднакъв с искане от страна на неефективен скъп магазин към нов евтин магазин да повиши цените си, “за да бъде честен”.

Организацията за икономическо сътрудничество и развитие (ОИСР), членове на която са богатите страни, ще има среща в Берлин на 4 и 5 юни. Срещата ще се проведе по повелята на французите и германците, чиято цел е да накарат страните с ниски данъци извън ЕС да се съгласят с “еднакви мерки на игралното поле” (да се чете “данъчна хармонизация”). Французите и германците осъзнават, че дори да успеят да наложат данъчната хармонизация на новите членки на ЕС, те все още ще бъдат неконкурентни спрямо страните с ниски данъци, а оттук идва и желанието им да разширят потисничеството си отвъд пределите на ЕС.

Американското правителство ще вземе участие в срещата на ОИСР. Изказванията от страна на Белия дом от времето на Буш по принцип са в подкрепа на данъчната конкуренция и против хармонизацията. Същевременно някои представители на министерството на финансите на Буш подкрепиха мерки, насочени към ограничаване на данъчната конкуренция. Американците, които разбират, че е вредно и нехуманно да се пречи на бедния да забогатее, могат само да се надяват, че на срещата на ОИСР администрацията на Буш ще се противопостави на потисниците от “стара” Европа и недвусмислено ще застане до страните, подкрепящи икономическия растеж.

Статията е публикувана в The Washington Times на 1 юни 2004 г.